

Dominik Nagy
Drevenica na okraji lesa
Zemné, 15. Marec 2016

Milý Dominik,

v ostatnom čase mi hlavou víria myšlienky o budúcnosti. Chcem sa s Tebou podeliť o ne. Budúci život si nemožno len tak prečítať. Môžeme si ho budovať, objavovať. S priateľmi, ľuďmi, ktorí žijú po našom boku, v našom srdci. A sú pre nás dôležití.

Moje sny a túžby nie sú ďaleko od reality. Ony sa formovali, rozvíjali skoro. V mladom veku i dnes, v čase môjho dospelovania. Vieš, od útleho detstva ma fascinuje príroda.

Uvedomujem si však skutočnosť hraničiacu s nespokojnosťou.

Prečo? Nie som spokojný so stavom tohto sveta. V hlave mám množstvo otáznikov, ktoré sa ho bytostne dotýkajú.

Prečo? Čo je vlastne oná príroda? Ako bude vyzeráť? Aká bude jej budúcnosť? Budeme mať čo dýchať? Budeme mať čo jesť? Kde bývať?

Hektáre pôdy zaberajú fabriky. Ubúda zeleň, lesy. Znečistené je vodstvo. Do pôd sa vypašujú odpadové látky. Nahé skalné steny hyzdia krajinu. Príroda sa stráca. Vieš, bolí ma to. Som jej milovníkom. Od malička.

Pozoroval som jej meniaci sa šat v každom ročnom období. Pri zobúdzaní, pri speve operencov, prvých zelených púčikov. Či v jej dozrievajúcom zlatožlte. Či pri šuchotajúcom koberci. Či jej bielu zimnú perinu a tancujúce vločky.

Spomínam na rybačky s ocinom v zákutiach rieky Váh. Neskôr na turistických chodníčkoch s partiou výborných kamošov. Zdolávajúc vrcholy majestátnu hôr. Tam, kde v tichu pookriala duša, srdce i telo.

Prešli roky. Ja viem. Chcem svoj vzťah preniesť na svojich potomkov. Chcem bývať v drevenom domčeku na okraji lesa. Pozorovať s mojimi blízkymi zvieratká na čistinke.

Zbierať malinčie, lesné jahody.

Nechcem už počuť jej žalostný ston. Nechcem po nej šliapať. Chcem jej panenskú čistotu a krásu.

Verím, že v nej budem šťastný. Verím, že môj úprimný vzťah z detstva sa naplní.

Verím, že v chalúpke pod lesom sa moje predstavy naplnia. Budem ich naplňat' so svojimi pokračovateľmi.

Dominik, verím, že sa moja predstava a túžba splní.

Pozdravujem,

Dominik